

„Am citit *Băiatul din pădure*. Mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult.“
Stephen King

„Coben este un fenomen – cel mai de încredere dintre scriitorii de thrillere americani, cel mai puțin probabil să dezamăgească. Adevăratul mister este capacitatea extraordinară a lui Coben de a continua să scrie astfel de thrillere.“

The Times

„De fiecare dată când crezi că Harlan Coben nu poate să scrie mai bine decât a făcut-o până acum, vine cu un nou roman care îl depășește cumva pe predecesorul său.“

San Francisco Chronicle

„Harlan Coben este maestrul modern al poveștilor cu tâlc și al răsturnărilor de situație.“

Dan Brown

„Coben introduce un nou personaj, pe care numai el putea să-l născocască: o versiune New Jersey a lui Tarzan.“

Forbes

„*Băiatul din pădure* este o lectură captivantă, obligatorie pentru orice fan al thrillerelor.“

The Providence Journal

„Coben știe să țină o poveste convingătoare, cu personaje interesante, iar Wilde este unul dintre cei mai buni eroi ai săi. Narațiunea se îndreaptă în direcții atât de neașteptate, încât niciun pasionat de thrillere nu va sesiza multiplele surprize pe care le oferă finalul.“

Associated Press

„Harlan este un mare scriitor de thrillere, unul dintre favoriții mei.“
John Grisham

„S-ar putea ca astăzi să nu existe un alt scriitor de thrillere care să stăpânească atât de bine genul. Când începeți un nou roman al lui Coben, știți că nimic nu se va desfășura așa cum pare. Puteți fi siguri că surprizele vor continua până la final.“

booktrib.com

HARLAN
COBEN

BĂIATUL DIN PĂDURE

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

23 aprilie 2020

Cum de supraviețuiește?

Cum reușește să treacă prin chinul ăsta zi de zi?

Zi după zi. Săptămână după săptămână. An după an.

Stă în sala mare a școlii, cu ochii ficși, fără să vadă, fără să clipească. Chipul îi este o mască de piatră. Nu privește nici în stânga, nici în dreapta. Nu se mișcă deloc.

Se uită doar fix în față.

E înconjurată de colegii de clasă, inclusiv de Matthew, însă nu se uită la niciunul dintre ei. Nici nu vorbește cu vreunul, cu toate că asta nu-i împiedică să-i vorbească. Băieții – Ryan, Crash (da, e numele lui adevărat), Trevor, Carter – îi aruncă insulte, șoptesc lucruri îngrozitoare, își bat joc de ea, râd disprețuitor. Aruncă în ea cu diverse lucruri. Agrafe. Elastice. Biluțe din muci. Își pun în gură bucățele de hârtie, le fac cocoloașe și le aruncă în diverse moduri spre ea.

Când hârtia i se lipește în păr, râd și mai mult.

Fata – numele ei este Naomi – nu se mișcă. Nu-și îndepărtează cocoloașele de hârtie din păr. Doar se uită fix în față. Are ochii uscați. Matthew își amintește de o perioadă, cu doi-trei ani în urmă, când ochii ei se umezeau în timpul hărțuielilor zilnice, nesfârșite, neobosite.

Dar nu și acum.

Matthew privește. Nu face nimic.

Profesorii, deja insensibilizați, abia dacă mai observă. Câte unul strigă plictisit „Crash, gata, ajunge!”, totuși nici Crash, nici vreunul dintre ceilalți nu dau avertismentului cea mai mică atenție.

Între timp, Naomi le încasează.

Matthew ar trebui să facă ceva să pună capăt hărțuielilor. Dar nu face. Nu o mai face. A încercat cândva.

Nu s-a terminat bine.

Băiatul încearcă să-și aducă aminte când au început lucrurile să meargă prost pentru Naomi. La școala elementară, fetița fusese fericită. Zâmbea mereu, el așa își amintește. Da, avea haine primite de pomană și nu-și spăla părul suficient de bine. Din cauza asta unele fete râdeau oarecum de ea. Totul a fost bine până în ziua în care i s-a făcut subit rău și a vomitat la ora doamnei Walsh, în clasa a patra, proiectilele de vomă au ricoșat de pe linoleumul sălii de clasă, bucățelele maronii umede stropindu-i pe Kim Rogers și pe Taylor Russell, mirosea atât de urât, atât de acru, încât doamna Walsh a trebuit să evacueze clasa, pe toți copiii, printre ei și Matthew, trimițându-i pe terenul de sport ținându-se de nas și scoțând sunete dezgustate.

După aceea, nimic nu a mai fost la fel pentru Naomi.

Matthew se întrebase tot timpul. Oare nu-i fusese rău în dimineața aceea? Oare tatăl ei – pe atunci, mama ei ieșise deja din peisaj – o obligase să meargă la școală? Dacă Naomi ar fi rămas în ziua aceea acasă, situația ar fi fost diferită? Voma de atunci a însemnat un prag pentru ea, sau era inevitabil să parcurgă drumul acesta dur, întunecat, chinuitor?

Încă o flegmă se lipește de părul ei. Alte batjocuri. Alte glume răutăcioase.

Naomi stă și așteaptă să se termine.

Cel puțin să se termine pe moment. Poate pentru azi. Trebuie să știe că n-o să se termine de tot. Nu azi. Nu mâine. Chinul nu se termină niciodată pentru prea mult timp. Este însoțitorul ei constant.

Cum de supraviețuiește?

În unele zile, de exemplu azi, Matthew chiar e atent și vrea să facă ceva.

De cele mai multe ori, nu vrea. Hărțuielile au loc, desigur, și în zilele acelea, dar e ceva atât de frecvent, atât de obișnuit, încât devine zgomot de fond. Matthew a învățat un adevăr oribil: te imunizezi la cruzime. Devine o normă. O accepți. Mergi înainte.

Oare și Naomi a acceptat pur și simplu? S-a imunizat?

Matthew nu știe. Totuși ea este acolo, în fiecare zi, în ultima bancă din clasă, în primul rând din sală, singură la masa de colț din cantină.

Până când într-o zi – la o săptămână după toate astea – nu mai este.

Într-o zi, Naomi dispare.

Iar Matthew trebuie să știe de ce.

Hipsterul Atotștiutor spuse:

– Tipul ăsta ar trebui să fie în pușcărie, fără nicio îndoială.

În emisiunea live, Hester Crimstein era pe punctul de a-i da o replică dură când, în vederea periferică, surprinse pe cineva care putea fi nepotul ei. Era greu de distins printre luminile din studio, dar al naibii de sigur că semăna cu Matthew.

– O, ce cuvinte mari, zise moderatorul, un băiețel cândva drăguț a cărui principală tehnică de dezbatere era să-și înghețe pe față o expresie uluită, de parcă invitații ar fi fost idioți indiferent cât de logic vorbeau. Ai vreun răspuns, Hester?

Apariția lui Matthew – el trebuia să fie – o tulburase.

– Hester?

„Nu-i un moment potrivit să-ți lași mintea să rătăcească“, își reaminti ea. „Concentrează-te!“

– Ești grosolan, rosti Hester.

– Pardon?

– M-ai auzit. Își fixă asupra Hipsterului Atotștiutor faimoasa privire ucigătoare. Grosolan.

„De ce se află Matthew aici?“

Nepotul ei nu venise niciodată neanunțat la ea la serviciu – nici în birou, nici la tribunal și nici în studio.

– Vrei să detaliezi? întrebă Băiețelul Moderator.

– Sigur. Privirea arzătoare continua să-l fixeze pe Hipster. Tu urăști America.

– Poftim?

– Serios, continuă Hester ridicând mâinile în aer, de ce am avea, la urma urmelor, un sistem judiciar? Cine are nevoie de el? Avem o opinie publică, nu-i așa? Fără proces, fără jurați, fără judecător – hai să lăsăm să decidă mulțimea de pe Twitter.

Hipsterul Atotștiutor se îndreptă puțin de spate.

– Nu asta am spus.

– Ba este exact ceea ce ai spus.

– Există dovezi, Hester. O înregistrare video foarte clară.

– Ah, o înregistrare video! Își flutură degetele ca și cum ar fi vorbit despre o fantomă. Din nou – nu avem nevoie de judecători sau de jurați. Să te avem doar pe tine, liderul binevoitor al mulțimii de pe Twitter...

– Eu nu...

– Sst, vorbesc eu. Ah, îmi pare rău. Ți-am uitat numele.

În mintea mea îți zic Hipsterul Atotștiutor, așa că așa putea să-ți spun Chad?

Tânărul deschise gura, dar Hester continuă:

– Bun. Ia zi-mi, Chad, ce pedeapsă i se potrivește clientului meu? Dacă tot te pronunți asupra vinovăției sau nevinovăției cuiva, de ce nu ai decide și pedepsele în locul nostru?

– Numele meu – tânărul își ridică ochelarii de hipster pe nas – este Rick. Iar înregistrarea video am văzut-o toți. Clientul tău a lovit un om cu pumnul în față.

– Mulțumesc pentru analiză. Știi ce ar fi util, Chad?

– Rick.

– Rick, Chad, mă rog. Ar fi util, chiar foarte util, dacă tu și cei din gașca ta ați lua deciziile în locul nostru. Gândește-te cât timp am economisi. Am posta doar o înregistrare video pe rețelele sociale și am decide vinovăția sau nevinovăția

după numărul de reacții. Degete ridicate și degete coborâte. Nu ar mai fi nevoie de martori, declarații sau probe. Doar Judecătorul Rick Chad.

Fața Hipsterului Atotștiutor se înroși.

— Toată lumea a văzut ce i-a făcut clientul tău bogat bietului om.

Băiețelul Moderator interveni:

— Înainte de a continua, haideți să mai vedem o dată înregistrarea, pentru cei care abia au deschis televizoarele.

Hester intenționează să protesteze, dar rulară deja filmulețul de nenumărate ori, aveau să-l mai difuzeze de nenumărate ori, iar împotrivirea ei ar fi fost zadarnică și l-ar fi făcut pe clientul ei, un consultant financiar prosper pe nume Simon Greene, să pară și mai vinovat.

Mai important, Hester putea folosi cele câteva secunde când ea nu era în atenția camerei TV ca să vadă ce-i cu Matthew.

Filmul – ce avea patru milioane de vizualizări, numărul fiind în continuă creștere – fusese înregistrat în Central Park de un turist pe iPhone-ul său. Pe ecran, clientul lui Hester, Simon Greene, purtând un costum impecabil și cravată Hermès cu nod Windsor perfect, ridică pumnul și lovea în față un tânăr neîngrijit și jerpelit care, Hester știa asta, era un dependent de droguri pe nume Aaron Corval.

Sângele țâșnea din nasul tânărului.

Imaginea era irezistibil de dickensiană – Domnul Bogat Privilegiat, absolut neprovocat, îl lovea pe Bietul Băiat al Străzii.

Hester ridică repede capul spre Matthew și încercă, prin perdeaua luminilor studioului, să-i surprindă privirea. Ea era expert juridic. Două seri pe săptămână, „faimoasa avocată a apărării” Hester Crimstein avea propria emisiune la

acest post TV, intitulată *Crimstein despre crime*; partea „Crime” din numele ei nu se pronunța însă „Craim” (ca în cuvântul englez „crimă”), ci numele suna mai degrabă Krimstin, dar aliterația încă era considerată „potrivită pentru televiziune” și titlul dădea bine pe ecran, așa încât programul continua în acest fel.

Nepotul ei stătea în umbră. Hester putea să vadă că Matthew își frângea mâinile, la fel cum făcea tatăl lui, și simți o durere atât de acută în piept, încât pentru o clipă i se opri respirația. Se gândi să traverseze repede studioul și să-l întrebe de ce venise, însă filmulețul cu pumnul se terminase deja și Hipsterul Rick Chad făcea spume la gură.

— Vedeți?

Saliva îi zbură din gură, găsindu-și adăpost în barba sa.

— E limpede ca lumina zilei. Clientul tău bogat a atacat un homeless, fără niciun motiv.

— Nu știi ce s-a întâmplat înaintea înregistrării.

— Nu are importanță.

— Ba sigur că are. De aceea avem sistem judiciar, pentru ca răzbunători ca tine să nu incite în mod iresponsabil la violențe împotriva unui om nevinovat.

— Ușurel, n-a vorbit nimeni despre incitare la violență.

— Ba bine că nu. Asumă-ți-o. Vrei ca acest client al meu, tată a trei copii și fără cazier, să fie închis imediat. Fără proces, fără nimic. Haide, Rick Chad, dezlanțuie fascistul din tine. Hester lovi în masă, sperându-l pe Băiețelul Moderator, și începu să intoneze: La pârna-ie, la pârna-ie!

— Încetează!

— La pârna-ie!

Scandarea îl irita și fața îi devenea purpurie.

— N-am intenționat deloc așa ceva. Exagerezi voit.

— La pârna-ie!

— Termină. Nu spune nimănui asta. Hester avea un dar natural pentru imitații. Îl folosea adesea în sala de judecată pentru a submina un procuror, în mod subtil și imatur. Imitându-l aproape perfect pe Rick Chad, îi repetă ad litteram cuvintele de mai devreme:

— *Tipul ăsta ar trebui să fie în pușcărie, fără nicio îndoială.*

— Asta va depinde de instanță, zise Hipsterul Rick Chad, dar dacă cineva se comportă astfel, dacă pocnește oamenii cu pumnul în față în plină zi, ar merita să fie concediat și să-și piardă slujba.

— De ce? Pentru că o spui tu și Igienist-Dentar-Deplorable și Fac-Femei-69 de pe Twitter? Nu cunoști situația. Nici măcar nu știi dacă înregistrarea e adevărată.

Auzind-o, Băiețelul Moderator ridică o sprânceană.

— Susții că filmarea e falsă?

— Evident că ar putea fi. Am avut o clientă împotriva căreia cineva s-a folosit de Photoshop pentru a-i pune față zâmbitoare lângă o girafă moartă și a declarat că ea o vânase. Fostul soț al clientei mele a făcut-o ca să se răzbune. Îți imaginezi de câtă ură și hărțuială a avut parte femeia aceea?

Povestea nu era reală – Hester o inventase –, dar *putea fi* și uneori atât era de ajuns.

— Unde se află acum Simon Greene? Întrebă Hipsterul Rick Chad.

— Ce legătură are asta?

— E acasă, corect? Eliberat pe cauțiune?

— Este un om nevinovat, un om de treabă, un om bun...

— Și un om bogat.

— Acum vrei să elimini și sistemul de cauțiuni?

— Un om *alb* bogat.

— Ascultă, Rick Chad, știu că ești „conștient” și toate alea, cu barbă cool și pălărie de hipster – e o Kangol, nu-i

așa? –, dar recurgerea la ura de rasă și la răspunsuri facile e la fel de rea ca recurgerea la ura de rasă și răspunsurile facile ale celeilalte părți.

— Aha, deviem folosind „ambele părți”.

— Nu, fiule, aici nu există două părți, așa că ascultă. Știi ce nu vezi tu și cei pe care-i urăști? Că deveniți rapid unul și același lucru.

— Să inversăm situația, spuse Rick Chad. Dacă Simon Greene ar fi fost un negru sărac și Aaron Corval bogat și alb...

— Amândoi sunt albi. Nu transforma asta într-o problemă rasială.

— Întotdeauna e vorba de rasă. În fine... Dacă bărbatul în zdrențe l-ar fi lovit pe bărbatul alb bogat și în costum, n-ar mai fi fost apărat de Hester Crimstein. Acum ar fi fost la închisoare.

„Hm”, gândi Hester. Trebuia să admită că Rick Chad avea destulă dreptate aici.

— Hester? interveni Băiețelul Moderator.

Timpul de emisie se apropia de sfârșit, așa că Hester ridică mâinile și zise:

— Dacă Rick Chad afirmă că sunt o avocată grozavă, cine sunt eu să mă opun?

Cuvintele ei atraseră râsete.

— Asta a fost tot deocamdată. În continuare, ultimele controverse din jurul arogantului candidat prezidențial Rusty Eggers. Este Rusty pragmatic sau crud? Este oare cel mai periculos om din America? Rămâneți cu noi.

Hester își scoase casca din ureche și desprinsese microfonul. Era deja pauză publicitară când se ridică și traversă studioul spre Matthew. Era înalt, tot ca tatăl lui. O fulgeră alt junghi.

— Mama ta...? întrebă ea.
 — E bine, spuse Matthew. Toată lumea e bine.

Hester nu se putu abține. Își aruncă brațele în jurul adolescentului probabil jenat, cuprinzându-l într-o îmbrățișare de urs, deși ea abia dacă avea un metru șazeci, iar el era probabil cu un cap mai înalt. Vedea tot mai mult ecourile tatălui în fiu. Matthew nu semănase prea mult cu David când fusese copil, când tatăl lui încă trăia, dar acum semăna – postura, mersul, frângerea mâinilor, ridurile de pe frunte – și toate îi rupeau ei inima. Desigur, n-ar fi trebuit. Ar fi trebuit, de fapt, să-i ofere lui Hester o oarecare alinare observând în el urmele fiului ei decedat, ca și cum o mică parte din David ar fi supraviețuit accidentului și ar fi continuat să trăiască. În schimb, sclipirile acelea fantomatice o sfâșiau, îi deschideau rănilor, chiar și după atâția ani, iar Hester se întreba dacă durerea merita, dacă era mai bine să simți durere decât să nu simți nimic. Întrebarea era retorică, bineînțeles. Nu avea de ales și nici n-ar fi vrut altfel – să nu simtă nimic sau la un moment dat să „treacă peste“ ar fi însemnat cea mai mare trădare.

Așa că își îmbrățișă nepotul și închise ochii strâns. Băiatul o bătu ușor pe spate, aproape amuzat.

— Nana?

Așa îi zicea el. Nana.

— Chiar ești bine?

— Sunt bine.

Pielea lui Matthew era mai închisă la culoare decât a tatălui său. Mama lui, Laila, era negresă, ceea ce îl făcea și pe Matthew negru, persoană de culoare, mulatru sau la naiba! Vârsta nu era o scuză, însă lui Hester, care avea peste șaptezeci de ani, dar le spunea tuturor că se oprise din numărat la șazeci și nouă – hai, faceți o glumă, le auzise

deja pe toate –, i se părea greu să mai țină pasul cu evoluția terminologiei.

— Unde-i mama ta? întrebă Hester.

— La muncă, presupun.

— Ce s-a întâmplat?

— La mine-n clasă e o fată.

— Și?

— A dispărut, Nana. Am nevoie de ajutorul tău.